

Arrest

nr. 164 656 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Op 11 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat werd verworpen bij arrest nummer 146 988 van 3 juni 2015.

1.3. Verzoeker werd bij vonnis van 20 januari 2015 door de rechtbank van Verviers erkend als staatloze.

1.4. Op 17 juni 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 22 september 2015 verklaart de verwerende partij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze tegen beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in dat werd verworpen bij arrest nr. 164 655 van 24 maart 2016.

1.6. Op 22 september 2015 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De heer: (...)

Nationaliteit,(...): staatloos

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen de zeven dagen na de kennisgeving.

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijf hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument voorzien van een geldig visum.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat naar het oordeel van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid betreft. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet in het bezit is van een geldig reisdocument voorzien van een geldig visum. Meer bepaald houdt verzoeker voor dat het voor hem als staatloze onmogelijk is om in het bezit te komen van een geldig reisdocument voorzien van een geldig visum.

De Raad moet in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kunnen nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten. De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van de motiveringsplicht: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en schending van artikel de vreemdelingenwet.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

Dit betekent ook dat tegenpartij alle gegevens van het dossier in overweging moet nemen.

De reden van de bestreden beslissing is de volgende:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument voorzien van een geldig visum. “

Tegenpartij schendt haar motiveringsverplichting in de bestreden beslissing.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State bestaat deze bestreden beslissing onafhankelijk van de vraag of de administratie een gebonden of een discretionaire bevoegdheid heeft.

Het blijkt uit artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 dat tegenpartij een discretionaire bevoegdheid heeft.

De motiveringsverplichting is dus nog groter.

Bij vonnis van 20 januari 2015 werd hij als staatloze erkend in de zin van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de erkenning als staatloze een buitengewone omstandigheid vormt die de indiening van een verblijfsaanvraag in het land van herkomst verhindert (bv. arrest nr. 1885 van 24 september 2007, Rev.dr.étr. 2007, afl. 144, 346).

Per analogie moet men dus ervan uitgaan dat er een onmogelijkheid bestaat voor verzoeker om in het bezit te komen van een geldig reisdocument voorzien van een geldig visum.

De rechtspraak van de Raad van State is ook in deze zin (R.v.St. nr. 134.347, 20 augustus 2004 (Rev.dr.étr. 2004, afl. 129, 417): Verzoeker heeft geen verblijfplaats in het buitenland en kan er dus geen stappen ondernemen die zijn verblijf in België, de staat die hem heeft erkend als staatloze, toelaten).

Uit een verklaring van de UNRWA blijkt bovendien dat verzoeker en ook zijn familie geen bescherming en bijstand kan verkrijgen van deze organisatie in Libanon (Stuk 3).

Er bestaat ook voor verzoeker de feitelijke onmogelijkheid om reisdocumenten te ontvangen, omdat geen Land meer bevoegd is om deze documenten te overhandigen.

Tegenpartij heeft zich niet de vraag gesteld hoe verzoeker deze identiteits- en reisdocumenten zou kunnen ontvangen om naar Libanon of een ander Land terug te keren.

Tegenpartij heeft dus niet alle feitelijke en juridische gegevens van het dossier in overweging genomen en schendt dus haar motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing dient dus te worden vernietigd.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Volgens verzoeker vormt zijn erkenning als staatloze een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die de indiening van de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst verhindert. Volgens verzoeker dient er per analogie van te worden uitgegaan dat

het derhalve voor hem onmogelijk is om in het bezit te komen van een geldig reisdocument met een geldig visum. Verzoeker preciseert dat geen enkel land bevoegd is om hem reisdocumenten te geven. Verzoeker klaagt aan dat verwerende partij zich niet de vraag heeft gesteld hoe hij aan reisdocumenten zou kunnen geraken om naar Libanon of een ander land terug te keren.

3.4. In de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gelezen worden, “*Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.*”

In het in punt 1.1. bedoelde arrest kan gelezen worden: “2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Er dient te dezen te worden benadrukt dat noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch de Raad betwist dat de Libanese autoriteiten de toegang voor Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) bemoeilijken. Uit hoger aangehaalde informatie blijkt evenwel dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied actueel geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.”

3.5. Gelet op het bovenvermelde en het feit dat verzoeker geen andersluidende informatie heeft bijgebracht, mocht verwerende partij ervan uitgaan dat verzoeker er in slaagt reisdocumenten vast te krijgen van de Libanese autoriteiten, meer bepaald bij Libanese ambassade in Brussel. Het stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, dat door de UNRWA is opgesteld op vraag van verzoekers zus, bevestigt dat hij een “*Palestinian Refugee identity card*” heeft die in Libanon geregistreerd is door het “*Directorate for Political and Refugees Affairs*” en tevens door UNRWA. Het stuk bevestigt dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Libanon en het verkrijgen van reisdocumenten, een terugkeer naar Libanon alsook algemene bijstand van de UNRWA aldaar worden niet uitgesloten door het feit dat in het stuk – dat ook maar een geldigheidsduur heeft van 15 dagen en bovendien dateert van na het treffen van de bestreden beslissing – wordt gesteld dat verzoeker en zijn ouders “*are not benefitting from Special Hardship Program of UNRWA*”, minstens laat verzoeker na aan te tonen dat dit het verkrijgen van reisdocumenten in de weg staat of dat hij bij terugkeer geen beroep meer kan doen op bijstand die de UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, zoals het werd vastgesteld in de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad.

3.6. Aangezien verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat zijn erkenning als staatloze een buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet die de indiening van de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst verhindert (cf. het in punt 1.2. bedoelde arrest), kan verzoekers redenering dat er per analogie van dient te worden uitgegaan dat hij derhalve in de onmogelijkheid is om in het bezit te komen van een geldig reisdocument met een geldig visum, niet gevolgd worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA